

De beteekenis van den zonnehoed bij de Oost-Toradjas

door

Dr. ALB. C. KRUYT.

We zullen ons eenige oogenblikken bezig houden met een onderdeel onzer uitrusting, waarvoor het mannelijk deel van ons, Westerlingen, gewoonlijk weinig aandacht over heeft, namelijk met den hoed van de Oost-Toradjas. Voor een hoofddekseel kennen deze menschen verschillende namen. We hebben in de eerste plaats *songko*, een woord, dat we juist zoo bij de Makassar en Boegineezen, Javanen en Maleiers terugvinden, zoodat het wel mogelijk is, dat het woord door de Toradjas is overgenomen, waar zij, zooals we straks zullen zien, vroeger geen hoeden hebben gekend.

Onder *songko* dan verstaat men een kap of muts of hoed, zonder of met een kleinen rand. Het kapje en de fez, die Mohammedanen op het hoofd plegen te dragen, zijn *songko*; de kalebasdop, die Toradjas zich op het hoofd drukken, en de mutsen van palm- en pandan-blad gevlochten, die moeten dienen om het lange haar bijeen te houden, zijn *songko*; de helm waarmee een kind ter wereld komt, is een *songko*. Met dezen naam ook worden allerlei westersche hoeden aangeduid, die de handel met kisten vol invoert, en die graag gekocht worden.

Aan dezen *songko* zal ik verder geen woord wijden. Ik wil het hebben over een ander soort hoed, dien we niet anders dan „zonnehoed” kunnen noemen, en dien we uit de Indische samenleving kennen: een ronde van palm- of pandanusblad genaaide hoed in de gedaante van een braadpan van allerlei afmetingen, tusschen 4 dm. en soms bijna

een meter middellijn. Van binnen is een opstaande rand aangebracht, die om het hoofd klemmt, als de hoed is opgezet.

Nagenoeg overal waar men in Indië komt kan men mannen en vrouwen met dergelijke hoeden op den weg zien loopen, of op den akker zien werken. Men zou ze met evenveel recht regenhoeden kunnen noemen, want onder den hoed bergt men die kleedingstukken, die men niet nat wil laten worden. De Oost-Toradjas nu kennen twee soorten van zonnehoeden; de eene lijkt op de pas beschrevene, zooals die algemeen in Indië voorkomt, en de andere is puntig opgebouwd, vaak ook van een naar boven omgekrulden rand voorzien. Dit puntige model kan men ook op Java en andere eilanden zien. De Oost-Toradjas maken zoo'n puntigen hoed op het rijstblok: de aan elkaar geregen bladeren, die de punt zullen vormen, worden in het stampgat gestoken, en dan over den rand ervan naar buiten gebogen. Als regel zijn het alleen vrouwen, die deze hoeden maken; een bepaalden tijd voor dit werk kent men niet, maar aangezien ze veelal gebruikt worden gedurende den oogst, is men er tegen dien tijd het meest mee bezig.

Men kent twee namen voor deze zonnehoeden. Adriani noemt in zijn woordenboek den puntigen hoed *toroe*, en den platten *tinii*. *Toroe* is hetzelfde woord als het Mal. *toedoeng*. *Tinii* is afgeleid van *tii*, het geluid van vallende druppels, zoodat Adriani vermoedt, dat *tinii* de beteekenis heeft van „de beregende”. Deze naamsaanduiding geldt voor de landstreken Lage en Onda'e, de twee toonaangevende stammen onder de Bare'e sprekers. Het dialect der To Lage heeft Dr. Adriani dan ook genomen als grondslag voor de officieele Bare'e- taal, die door de scholen algemeen bekend is geworden.

Bij andere stammen, waarvan de Poe'oe mboto-groep de voornaamste is, worden de beide namen juist omgekeerd gebruikt: hier is de platte zonnehoed de *toroe*, en de spitse de *tinii*. Ook in het gebruik der beide soorten verschillen de stammen soms onderling, zoodat ik vermoed, dat er geen essentieel onderscheid tusschen beide gemaakt wordt. Maar men kan wel zeggen, dat de punthoed als voornamer

wordt beschouwd dan de platte hoed. De eerste is dan ook veel bewerkelijker en gewoonlijk mooier versierd dan de platte hoed, waarvan men zelden een fraai bewerkt exemplaar te zien krijgt.

Naast *toroe* bestaat nog *soroeë*. Aldus wordt de zonnehoed in de priester taal genoemd, maar men hoort het ook meermalen in het dagelijksch leven gebruiken. *Soroeë* is op een wijze gemaakt, zooals dit met veel woorden in de priester taal is gebeurd: *toroe* is door een willekeurige verandering van de eerste letter tot *soroe* geworden, en daarachter is het thans doode lidwoord *e* geplaatst.

We behoeven niet lang onder de afdeelingen van het Toradja-volk rondgekeken te hebben om tot de overtuiging te komen, dat de zonnehoed geen oorspronkelijk bezit van hen is. Dit blijkt al dadelijk hieruit, dat verscheiden stammen hem nooit gekend hebben. Zoo de To Bada' en verscheiden stammen van de Koro-groep. Anderen, zooals de To Napoë, kennen den zonnehoed wel, maar slechts in een paar bijzondere omstandigheden, waaruit blijkt, dat het geen gemeen bezit is. Alleen bij de Sa'dan- en Mamasa-groepen der Zuid-Toradjas, en bij de Kaili- en Sigi-groepen van de West-Toradjas kan het gebruik van den zonnehoed (en dan veelal de platte soort) algemeen worden genoemd.

Dat dit ook hier niet altijd zóó is geweest, blijkt, om slechts één bewijs te noemen, hieruit, dat gedurende den rouwtijd voor voorname afgestorvenen geen zonnehoeden gedragen mogen worden. We weten toch, dat de rouwgebruiken voor een groot deel bestaan uit het handhaven van oude gewoonten, waarvan ondersteld wordt, dat deze door de voorouders in het schimmenrijk altijd nog gevolgd worden. In Ma'kale mag men in den rouwtijd den hoed blijven dragen, mits men er eenige grasbladeren op en om bindt. Nu kennen wij dit gebruik van de To Rongkong, waar de mannen zich als teeken van rouw wat grasbladeren om het voor- en achterhoofd binden. Dit moet een herinnering zijn aan den tijd, toen de To Rongkong nog geen hoofddoek droegen, maar of het haar los lieten hangen, of het opbonden met een koord, een reep boomschors of taai

gras, zooals hun volksgenooten, de Sa'dan-Toradjas, nog doen. Als men in Ma'kale, waar de vreemde cultuur het sterkst dit land is binnengedrongen, den hoed wil blijven dragen, moet men het aloude haarbindsel er buitenop aanbrengen.

Het zou mij te ver van mijn onderwerp afvoeren, wanneer ik hier alles wilde aanvoeren, waaruit blijkt, dat de Toradjas eertijds het haar loshangend hebben gedragen zooals dit tot voor korten tijd gewoonte is geweest op Ceram, Tanimbar, en andere eilanden.

Bij de Oost-Toradjas was de zonnehoed geen alledaagsch kledingstuk, waaruit kan worden opgemaakt, dat aan dit voorwerp een bepaalde beteekenis werd gehecht. De omstandigheid dat alleen mannen en vrouwen in een godsdienstige functie den hoed gebruiken, bewijst dat dit kledingstuk beschouwd wordt als een soort ambtsteeken. We zullen dus eerst nagaan bij welke gelegenheden de zonnehoed werd gebruikt. Ik moet hier in 't verleden spreken, daar er door de kerstening van dit volk nog maar weinig is overgebleven van de oude gedachten ten opzichte van den zonnehoed, en het gebruik ervan geheel ge vulgariseerd is.

Welke rol speelt de zonnehoed bij den landbouw? Wanneer aan den zonnehoed geen buitengewone beteekenis werd gehecht, zouden we mogen verwachten, dat hij bij alle werkzaamheden op den akker zou mogen worden gebruikt, en dit nu is juist niet het geval. In den ouden tijd mocht gedurende het boomen vellen, het branden, schoonmaken en beplanten van den akker, onder het wieden van het onkruid, geen zonnehoed worden gedragen. Dit zou ten gevolge hebben, dat er muizen, varkens, rijstvogels in 't gewas kwamen, en den oogst deden mislukken. Eerst wanneer met het oogsten werd begonnen, haalde de voorgangster bij dit werk haar puntigen zonnehoed uit de rijstschuur, zette die op, en ging dan op den akker om 3 of 4 rijststoelen bij elkaar te binden, waardoor al de rijst op dat veld „gebonden” werd, niet weg kon gaan, wanneer ze soms schrikken mocht van het afsnijden der aren. En als ze dan na een dag of twee, drie, alleen enkele dagen

gesneden had, en het gewas dus hieraan gewend had, kwamen anderen haar helpen, en deze helpsters mochten ook zonnehoeden dragen, als ze over een te beschikken hadden.

Men zegt, dat de leidster van den oogst den zonnehoed moest dragen, opdat hare oogen niet overal heen zouden dwalen, want hierdoor zou de levensgeest van de rijst (*tanoana mpae*) ook gaan zwerven, weggaan, en de hoeveelheid rijst zou daardoor op de eene of andere wijze verminderen. Men drukte deze gedachte ook wel op deze wijze uit: „Wanneer de voorgangster geen hoed droeg, zouden de vogelen des hemels, die in de lucht rondvliegen, de kruin van haar hoofd zien, en dan zou het licht kunnen gebeuren, dat die vogels den levensgeest van de rijst meenamen”. Ze mocht, zoolang ze op den akker was, den hoed niet afzetten. Eerst wanneer men tegen het vallen van den avond het werk gestaakt had, zette ze hem af; deed zij het eerder, dan zou dit weer tengevolge hebben, dat de rijstvoorraad verminderde.

Maar ook op andere wijze werd de zonnehoed gebruikt. Voordat de voorgangster de eerste aren zou snijden, zocht ze allerlei bladeren, takjes en wortels bij elkaar, en als ze die thuis gebracht had, werden die in den zonnehoed gedaan. De leidster maakte dan van die kruiden pakjes, die hier en daar tusschen het gewas werden gestoken om te zorgen, dat niets van de vrucht verloren ging niet alleen, maar dat deze ook op een geheimzinnige wijze zou vermeerderen.

In verschillende streken van het Oost-Toradjagebied heeft na afloop van den oogst een plechtigheid plaats, die *mota-banggoe* of *motawanggoe* heet. De bedoeling daarvan is, dat men aan den Hemelheer kennis gaat geven van den afloop van den oogst, waarbij hem dan tevens wordt gevraagd het volgende jaar nog meer te geven. Alleen zij die meer dan 1000 bossen van hun akker hebben geoogst, mogen daaraan deelnemen. Al deze deelnemers, mannen en vrouwen, moeten den zonnehoed dragen. Op dit feest dan brengen degenen, die tot één landbouwgemeenschap

behooren, eenige bossen rijst samen, van elke 100 bossen 1. Het aantal op deze wijze bijeengebrachte bossen moet 57, 107, 157 bedragen. Zijn er niet genoeg bossen samengebracht, dan moet het hoofd van die landbouwgemeenschap er zooveel bossen van zichzelf bijleggen tot een van een van de genoemde aantallen vol is. Deze bossen worden zoodanig op den grond gelegd, dat ze een deel van een cirkel vormen. Men noemt dit *ndapetondoe* „van horens voorzien”. We denken daarbij het eerst aan een maansikkel, waarvan de punten ook „horens” heeten. De deelnemers zitten in dezen niet gesloten ring. Hun hoed hebben allen omgekeerd vóór zich liggen. Nu worden alle geesten van het Oosten, uit den hemel, van onder de aarde geroepen, en voor elk leggen de deelnemers sirih-pinang in den hoed, waarbij dan wordt gezongen:

Draait den zonnehoed onderst boven,
dat de versierde pinang worde opgeworpen,
doet den wonderbaren hoed op den rug liggen,
opdat we de bonte pinang opwerpen.

Een andere lezing:

Draai den wonderen zonnehoed onderst boven,
ik klief de bonte pinang.

Leg den wonderen zonnehoed op zijn rug,
ik splijt haar (de pinangnoot) in twee gelijke
helften.

Laat den wonderen zonnehoed hellen,
ik deel de versierde (pinangnoot) in tweeën.

Men zegt de zonnehoeden omgekeerd neer te leggen om daarin de rijst op te vangen, die de goden uit den hemel daarin werpen. De bossen, waarvan de ongesloten kring is gemaakt, houden dan die uit den hemel neergedaalde kracht in zich vast; en daarom zijn het deze bossen, die in de eerste plaats voor zaairijst worden gebruikt.

Als alle feestelijkheden voor den oogst waren afgelopen, en de rijst in de schuren werd gedragen, werd ook de hoed daarin opgeborgen, en bleef hij daar tot het volgende jaar.

Een tweede gelegenheid waarbij de zonnehoed werd gedragen was, wanneer de priesteres haar werk deed. Men

stelt zich voor, dat het onstoffelijk bestanddeel van de priesteres in dien hoed naar de regenboog vaart, en dan verder daarlangs, of daarin (wanneer de laatste eveneens als een vaartuig wordt gedacht), naar den Hemelheer gaat. Zij zingt dan:

Den wonderen zonnehoed gebruik als vaartuig om
op te stijgen naar de woonplaats van grootvader;

zet u in beweging, wondere zonnehoed,
we zullen door de lucht heendringen.

Of ook: Den regenboog hebben we tot weg,
den bliksem gebruiken wij als brugleuning,
de zonnehoed zij ons tot vaartuig
op onzen weg naar den regenboog ¹⁾.

Nu komt een opmerkenswaardig onderscheid aan het licht, waarop we straks terugkomen, namelijk dat velen mij hebben gezegd, dat de punthoed nooit door de priesteres als vaartuig wordt gebruikt, maar alleen de platte. En toch wordt bij het bekende parallellisme in de Toradja-sche versjes in de eerste helft van de strofe de naam *tinii*, in de tweede *toroe* gebruikt, waaruit op te maken valt, (zooals ik in den aanvang van dit opstel heb gezegd), dat men de beide benamingen voor den zonnehoed dooreen gebruikt.

De Oost-Toradjas kennen een feest, het *momparilangka*, waarbij alle meisjes tot priesteres gewijd worden; d.i. ze worden allen in aanraking gebracht met de hoogere onzichtbare wereld, hetzij dan dat ze later werkelijk priesteres worden of niet. Daartoe moeten de meisjes drie dagen verblijven op een lage stelling, die met een gordijn is omringd om de inzittenden voor het oog te verbergen. De vier hoeken van de stelling zijn versierd met in hout uitgesneden jaarvogels, de grootste luchtbewoners die de Toradjas kennen. Deze vogels, zegt men, voeren de stelling met de meisjes erin, naar het godenverblijf in de lucht. Al deze meisjes nu moeten bij het uitvoeren van den gewijden dans, het *motaro*,

¹⁾ *Poragia ntapodjaja, kilamo tapoajawa, toroemo tapodoeanga mo-djaja ri poragia.*

zonnehoeden ophebben. Wanneer zij gedurende haar wijding bij de plechtigheden, die aan haar voltrokken worden, geen zonnehoed dragen, zouden ze daarvan de schadelijke gevolgen ondervinden, d.i. dan zouden ze ziekelijk worden, uitteren, en na niet langen tijd sterven. Van den anderen kant zouden ze dezelfde slechte ervaring opdoen, wanneer ze, nog niet gewijd zijnde, een zonnehoed gingen dragen bij een overigens geoorloofde gelegenheid.

Binnenshuis mocht de zonnehoed nimmer op het hoofd gezet worden, want dit zou ten gevolge hebben, dat de bliksem in die woning insloeg.

Ook bij het jaarlijksche feest in de smederij, wanneer de gezondheid van alle dorpelingen door de kracht van het ijzer versterkt wordt, komt de zonnehoed te pas. Een hakmes met een aantal levenskrachtige kruiden worden in een regenmatje gewikkeld, en daarmee worden alle aanwezigen een voor een op de gewrichten der ledematen en op het hoofd geklopt, om hierdoor de kracht van het ijzer aan het lichaam mee te deelen. Maar vooraf is dit ingepakte hakmes in een zonnehoed gelegd, en daarmee heeft de leider van de plechtigheid zevenmaal over de vóór hem op den grond neergehurkte menigte gezwaaid, om met deze handeling de deelgenootschap van allen aan deze plechtigheid tot uitdrukking te brengen.

Ook bij de begrafenis kwam de zonnehoed te pas. Wanneer de kist met het lijk op het erf van het sterfhuis was neergezet, verzamelden de naaste familieleden er zich om heen. Een priesteres overdekte dan de neergehurkten met een oud, kostbaar kleed; zijzelf zette zich den zonnehoed op het hoofd, en dan klingelde ze met een klokje over de hoofden der toegedekten om hun levensgeest te roepen, opdat deze niet met den doode mee zou gaan naar het schimmenrijk.

Wanneer het lijk van een vrouw naar de oude gewoonte in haar kist op de stelling in de lijkenhut was geplaatst, werd daar ook haar zonnehoed bijgehangen, opdat haar levensgeest (*tanoana*), die zich door den dood van het

lichaam gescheiden heeft, naar de woonplaats der luchtgeesten (*banoea mboerake*) kan opstijgen.

En als tenslotte bij het groote doodenfeest de beenderen der afgestorvenen werden verzameld en schoongemaakt, moesten de mannen en vrouwen, die dit werk deden, en die in deze functie als een soort priester, middelaar tusschen menschen en geesten optraden, allen den zonnehoed dragen.

Een paar maal in den loop mijner mededeelingen is de hoed genoemd als vaartuig naar en in hoogere streken: de priesteres laat haar onstoffelijk ik daarmee naar den regenboog brengen; de levensgeest (*tanoana*) van den doode, wel te onderscheiden van de doodenziel, die naar het schimmenrijk onder de aarde gaat, wordt ermee opgevoerd naar de woonplaats der luchtgeesten.

Een opmerkelijk gebruik van den hoed als vaartuig vond ik bij de To Wana, den meest achterlijken stam van de Oost-Toradjas. Bij het groote *sali*-feest worden de geesten, die aan de dorpelingen levenskracht schenken, samengebracht in een mand met takken Cordilyne. Als het feest ten einde loopt, wordt over deze tijdelijke woonplaats der geesten een zonnehoed geplaatst. De priesters zwaaien er dan al reciteerende hun Cordilyne-takken over, en laten op deze wijze de *walia*-geesten in den zonnehoed naar het uitspansel terugkeeren.

In veel verhalen wordt verteld, hoe iemand zich in een zonnehoed naar een ander spoedt. Nu eens is het een vrouw, die op een zonnehoed naar het vijandelijk land vliegt om haar gesneuvelden echtgenoot in het leven terug te roepen; dan weer zijn het twee zusjes, die door haar ouders mishandeld worden, en die dan in een ouden zonnehoed die ze ergens gevonden hebben, naar den hemel varen om bij Grootmoeder (de oude vrouw uit de Austro-nesische sproken) troost te gaan zoeken. In een zonnehoed volgt een meisje haar broeder, die op reis gegaan is, omdat ze aan het verwelken van de plant, die hij haar achterge laten heeft, ziet, dat hij niet gezond is. Woeko zet haar kind

na, dat haar heeft verlaten, in een zonnehoed gezeten. Een dochter spoedt er zich in naar den vorst, die haar vader heeft gevangen gezet, teneinde hem te verlossen; en zoo zou ik nog meer voorbeelden uit de Toradja litteratuur kunnen opsommen.

Al deze verhalen dragen mythische trekken; er zijn eronder, die door hun uitgesproken karakter algemeen als maanmythe worden herkend. Ik noem er alleen van die van het type van ons sprookje van de ganzenhoedster, de prinses, die door haar dienstmaagd opzij geschoven, het pluimvee moet hoeden, terwijl haar voormalige kamenier als prinses met den prins trouwt. Wanneer in de Oost-Toradja lezing van dit sprookje de vermeende prinses met den prins de oceaan zal oversteken om de ouders van den laatste te bezoeken, vraagt de ware prinses (de ganzenhoedster) om mee te mogen varen, en als haar dit door haar voormalige slavin geweigerd wordt, gaat ze in een zonnehoed zitten en komt daarmee veilig aan de overzijde. En altijd is zoo'n zonnehoed van goud.

Uit alles wat we omtrent den zonnehoed onder de Oost-Toradjas hebben vernomen, blijkt, dat dit voorwerp niet in het dagelijksch leven werd gebruikt, en dat men er dus een bijzondere beteekenis aan hechtte. Het eenige, dat aan dagelijksch gebruik kan doen denken, is dat de deftige matrones zich veelal met een zonnehoed dekten, wanneer ze zich naar een ander dorp begaven, maar het bijzondere hieraan is weer, dat zoo iets alleen plaats had, wanneer ze zich opmaakten om een of ander offerfeest bij te wonen.

Laatst ons nog even de opgenoemde gevallen, waarin van een zonnehoed gebruik gemaakt wordt, memoreeren: bij de oogstgebruiken dekt de voorgangster zich met den zonnehoed, en wordt in dit voorwerp het offer aan de geesten aangeboden. Voor de hand liggend is de verklaring die de menschen er zelf van geven, dat door den hoed de leidster haar blikken niet in de ruimte kan laten rondwalen, waardoor haar levensgeest (*tanoana*) van haar zou kunnen weggaan, en de rijst meenemen. Korter uitgedrukt: dat de rijst haar in de wijde gaande blikken zal volgen.

Maar waarom dan in dit geval de hoed, terwijl bij andere gelegenheden, waarbij ook voorkomen moet worden, dat de levensgeest weggaat, kappen gebruikt worden. Zoo gebruikte men tot voor kort bij de bergstammen der West-Toradjas alleen kappen. In Napoe ook; alleen had daar degeen, die de gesneden aren van de snijdsters overnam en ze tot bossen bond, een zonnehoed op, een gebruik dat vermoedelijk onder invloed van hun oostelijke bureu is ontstaan.

Het offeren in een zonnehoed is ook alleen bij het oogsten gebruikelijk. Het vat waarin altijd aan menschen en goden iets wordt aangeboden, is de *bingka*, een van de schil van *Maranta dichotona* of bamboe gevlochten vierkant mandje.

Als de landbouwende Oost-Toradja zich in iets van de natuur, van zon, maan en sterren, van regen, droogte en wind afhankelijk weet, dan is het in zijn akkerwerk. Daarom komt de vraag in ons op: Zou de Toradja den hoed in eenig verband brengen met den cosmos?

Bij het feest, waarop de meisjes in beginsel tot priesteres werden gewijd, het boven genoemde *momparylangka*, speelt de zonnehoed een voorname rol, zóó voornaam, dat de naam voor de meisjes, die de plechtigheid ondergingen, en die zooals we weten van een zonnehoed voorzien moesten zijn, *toroe bangka* „zonnehoed-vaartuig” is, omdat ze daarmee naar het godenverblijf in de lucht opstegen, en hun opwachting maakten bij Poeë mpalaboeroe, den Hemelheer, met wien zeer waarschijnlijk eertijds de zon werd bedoeld. In het verloop van dit feest worden zooveel duidelijke trekken van zonnediens gevonden, dat het ook hier voor de hand ligt aan te nemen, dat de Poso-Toradja eenige betrekking ziet tusschen den hoed en den cosmos.

Bovendien wordt aan elke breedtezijde van het hokje, waarin de meisjes bij genoemd feest gedurende drie dagen worden opgesloten, een fraai versierde zonnehoed opgehangen, en deze kan geen andere bedoeling hebben dan om dit kamertje tot „hemel” te stempelen.

Maar ook aan de maan wordt hierbij gedacht, want er bestaat een versje, dat veel gezongen werd door meisjes, die in de leer waren gegaan om priesteres te worden, waarin

zij de maan vragen haar spoedig bedreven te maken in het reciteeren der priester-litanieën: O maan daarboven, kom naar beneden opdat we vrienden worden. Koop mij enkelringen, die ik als enkelringen kan gebruiken als ik den weg der luchtgeesten opga”.

Het groote doel bij het priesterwerk der Oost-Toradjas is levensgeest (*tanoana*) van den Hemelheer te halen, dit is op onze manier van spreken uitgedrukt: gezondheid en kracht uit de lucht te halen; in de eerste plaats van de weldoende zonnewarmte.

Dat ook bij andere Toradja-stammen de zonnehoed met de natuur in verband gebracht wordt, steunt de pas geuite meening. Het ligt ook voor de hand om de zonneschijf en de volle maan met een zonnehoed te vergelijken, hetzij dat de Toradjas deze overeenkomst hebben geleerd van hen, van wie ze den hoed gekregen hebben, dan wel, dat zij haar er zelf bijgemaakt hebben. Bij de To Bada', die den zonnehoed niet kennen, en dus alleen van *songko*, de hoofd-bedekking zonder breeden rand, spreken, wordt een mythe verteld van twee broers, Goudborst en Goudhoed. Het is wel duidelijk, dat we hier te maken hebben met hemel-lichamen. De heer Woensdregt, die ons deze mythe meedeelt, denkt aan zon en maan, die dan hier broeders zouden zijn. Ik geloof echter, dat met beide broers de zon bedoeld is, de een in Zuider- de ander in Noorderdeclinatie.

Bij de Zuid-Toradjas, en wel bij de Sa'dan- en de Mamasa-groep, is de afbeelding van de zon bekend onder den naam van *barre allo*. Dr. H. van der Veen zegt, dat *barre* een oude uitdrukking voor het opgaan der zon is, het doorbreken van het morgenrood; in de tegenwoordige taal zegt men *berre*, dat bij vele West-Toradjastammen *bere* is, „uit iets (bijv. uit den grond) te voorschijn komen”. *Barre allo* is dus de zon bij haar opgang. Deze figuur wordt nu eens op hout geschilderd, dan daarin uitgesneden, meermalen ook van katoenen lapjes kunstig samengenaaid; op de uiteinden van de mummiepakken, die er uitzien als groote rolkussens, wordt de figuur aangebracht; men vindt haar alleen bij de lijken van aanzienlijken uit het *poeang-* of *tomakaka-*

geslacht, bij hen dus, die waarschijnlijk afstammen van een volk, dat later in het Toradja-gebied is binnengedrongen, een geslacht, dat zich altijd min of meer gescheiden heeft gehouden van het volk, dat althans altijd getracht heeft te doen.

Het verhaal van de afstamming der menschen in het distrikt Pana' van de Zuid-Toradjas, verschilt in opzet niet van het verhaal, dat men daaromtrent in de overige distrikten van dit gebied vindt; de Hemelheer daalt op aarde neer, huwt met een vrouw van de aarde, en uit deze verbintenis komt het menschengeslacht voort: de overal in Indië verspreide mythe van het huwelijk van hemel en aarde. Maar in de lezing van dit verhaal te Pana' is dit het merkwaardige, dat die Hemelheer Pataranan of Batara i sarong, d.i. „heer in den zonnehoed” wordt genoemd. Hier vinden we dus een aanwijzing, dat met den zonnehoed de hemel, het uitspansel, is bedoeld.

De Zuid-Toradjas viëren in al hun afdeelingen het *ma'-boea'* -feest, waarin veel trekken van zonnediens worden aangetroffen. Bij dit feest speelt de hoed ook een rol. Bij de To Seko wordt midden in de woning een hoepel opgehangen, waarvan wij in verband met enkele aanwijzingen mogen aannemen, dat er de zon mee bedoeld is. De illusie wordt versterkt, doordat aan den hoepel de jonge gele bladeren van den arenpalm worden gehangen, waarmee wel niet anders dan zonnestralen bedoeld kunnen zijn. Bij de Toradjas in het Galoempangsche wordt deze hoepel vervangen door een zonnehoed, die op de offertafel, een blad op één poot, wordt gelegd. Hier kan de hoed weer bedoeld zijn als het hemelgewelf, wanneer de offertafel op één poot de aarde verbeeldt.

De Oost-Toradja onderscheidt niet scherp, als hij het over den kosmos heeft. Van den Schepper en Hemelheer, Poeë mpalaboeroe, worden bijzonderheden verteld, waaruit niet anders kan worden opgemaakt, dan dat met deze figuur de zon bedoeld is. Maar altijd, wanneer ik hierover met intelligente Toradjas sprak, en hen naar westersche rede-neertrant had „bewezen”, dat met Poeë mpalaboeroe de

zon bedoeld moest zijn, kreeg ik ten antwoord: „Welneen, de zon is alleen maar het oog van Poeë mpalaboeroe”.

Tenopzichte van den hoed kunnen we dan ook niet zeggen, aan welk deel van den cosmos men heeft gedacht, toen men aan dit voorwerp de bestemming gaf, die wij uit de mededeelingen hebben leeren kennen. Soms is het of men werkelijk daarbij de zon voor oogen heeft gehad. Zoo wordt de puntige zonnehoed (met den platten doet men dit niet) vaak schitterend versierd, niet alleen met helgekleurde lapjes, maar men bracht er tal van stukjes mica, loovertjes, stukjes koperblad, en andere schitterende dingen op aan. Dit versieren van een zonnehoed mocht alleen gedaan worden door een priesteres, dus door een die gewend was met de machten in 't hemelruim om te gaan. Hoe schitterender zoo'n zonnehoed versierd was, hoe hooger magische waarde eraan werd toegeschreven. Jonge vrouwen mochten zulke schitterende hoeden niet dragen, en kinderen mochten ze niet aanraken. Ze zouden hierdoor ziekelijk en zwak worden, verteerd door de magische kracht, die er van zoo'n voorwerp uitgaat.

Ik moet nu ook denken aan *barre allo*, een zonnebeeld, dat niet ver van de hoofdplaats Mamasa op een lijkenhut uitgebeiteld stond. De figuur was met katoenen draden overspannen, die met bamboelatjes uiteen gehouden werden; hierdoor trachtte men een voorstelling te geven van zonnestralen. De vorm van dit met draden bespannen zonnebeeld herinnerde mij sterk aan den puntigen zonnehoed, waarbij de uiteinden der bladeren, waarvan dit voorwerp gemaakt is, hooguitgetrokken, alle in een punt uitkomen. Het zou niet onmogelijk zijn, dat de bedoeling hiervan is geweest om aan den zonnehoed een voorstelling te verbinden van de stralen die de zon uitzendt.

Als dit juist gezien is, kan bij den platten zonnehoed de voorstelling van het hemelgewelf, misschien ook van de maan hebben voorgezeten. Zooals de hemel het aardrijk overwelft, zoo bedekt de zonnehoed de enkele persoon, bewaakt, houdt besloten, zijn levensgeest. Zoo krijgt het dragen van den zonnehoed door de leidster bij het oogsten

en door de priesteres bij haar hemelsch werk een bijzonderen zin.

Bij de verhalen waarin van den zonnehoed gesproken wordt als een vaar- of een vliegtuig moeten we weer aan de hemellichamen zelf denken. Zon en maan zweven door het luchtruim van het eene eind van den horizon tot het andere. Talrijk zijn de verhalen van lieden, die hulp vragen aan de zon of de maan om hen over te brengen naar den Hemelheer, die daar in 't zenith woont, en als de gelijkenis van deze hemellichamen met een zonnehoed eenmaal is vastgesteld, is het slechts een kleine stap van zon en maan tot zonnehoed, en hiermee is het terrein voor de fantasie tot in het oneindige uitgebreid.

Dr. N. Adriani en ik hebben de Oost-Toradjas leeren kennen in een stadium, waar in voorwerpen als de zonnehoed nog tot de sacrale dingen behoorden, en daardoor zijn wij in staat geweest te constateeren, dat men bij het gebruikmaken ervan meer daarin heeft aangevoeld, dan de huidige Toradjas in staat zijn te doen.
